

Όπως ο αθλητής για να κερδίσει το στεφάνι της νίκης προετοιμάζεται κατάλληλα και νηστεύει από κακή διατροφή, ποτά και καταχρήσεις, έτσι και ο χριστιανός οφείλει στον πνευματικό αγώνα της ζωής να νηστεύει από κακές επιθυμίες και άσωτη διαγωγή. Κάθε μέρα είναι και ένα δώρο του Θεού στους ανθρώπους για να δημιουργούν, να καταξιώνονται, να αγιάζονται και να ειρηνεύουν. Όλες οι εποχές είναι ευλογημένες, κάθε επέτειος και γιορτή, καθημερινές και Κυριακές, και παρέχουν πολλές ευκαιρίες που δεν πρέπει να χάνονται για να προσφέρει κανείς στους άλλους, αξιολογικά στον εαυτόν του, στον Θεό. Ο κενός άνθρωπος φθείρεται, ενώ ο έχων εσωτερική ζωή και κοινωνική προσφορά καινούργιεται και χάριτι Θεού αφθαρτοποιείται. Άλλωστε, αν και βιώνουμε ψυχολογικά το παρελθόν και το παρόν και φανταζόμαστε το μέλλον (ο χρόνος μπορεί να κατανοηθεί μόνο ως βίωμα της στιγμής), εν τούτοις πνευματικά μένει πάντα το παρόν (σύντομο, αλλά διόλου ασήμαντο) ως στιγμή δημιουργίας και ως αιωνιότητα εν τω κόσμω (βλ. και Ιω. Θεοδωρακόπουλου, "Φιλοσοφικά και Χριστιανικά μελετήματα", Αθ. 1973).

Ο χρόνος άρχισε να υπάρχει μαζί με τη Δημιουργία. «Χρόνος μετ' ουρανού γέγονεν», κατά τον Πλάτωνα. Ξεκινάει ο χρόνος από τα χέρια του Θεού, γι' αυτό και υποτάσσεται στο θέλημά Του. Όπως ο χρόνος ζει μέσα μας και εμείς μέσα σ' αυτόν, έτσι και ο χριστιανός χαρισματικά, ενεργειακά και ιστορικά αλληλοπεριχωρείται δια της προσευχής και Θείας Κοινωνίας με τον άναρχο Θεό. Ανάμεσα σε δύο άκρως σπουδαία χρονικά ορόσημα κινείται εξάλλου ολόκληρη η ιστορία: Την Ημέρα της ελεύσεως του Υιού του Θεού ως ανθρώπου στη γη (Χριστούγεννα) και την αρχή της «Όγδοης Ημέρας», δηλαδή της ενδόξου Δευτέρας αυτού Παρουσίας. Ο χριστιανός κινείται με σοβαρότητα και υπευθυνότητα ανάμεσα στις δύο αυτές Ημέρες, που Μυστηριακά ακτινοβολούν άκτιστο φως και λούζονται από την ανέσπερη λάμψη της Αναστάσεως. Κάθε ημέρα για τον δίκαιο εργάτη είναι φωτόμορφη, καθόλου μάταιη και χαρακτηρίζεται ως «ημέρα του Κυρίου», αν και ο πιστός προσανατολίζεται διαρκώς προς την «αιώνια ημέρα», προς την «εσχατολογική ημέρα», την «επιφανή και μεγάλη» (Β' Πέτρ. 3,18/ Πράξ. 18,20), ήτοι το κάλλος του Τριαδικού Θεού.

Ο παρών βίος, στάδιο δοκιμασιών, θλίψεων, πόνων, αλλά και αγώνων, δεν παύει να θεωρείται σαν ένας μεταλλικός θαμπός καθρέπτης, έως ότου «ο φωσφόρος ανατείλει» (Β' Πέτρ. 1,19) και ατενίσουμε καθαρά, «πρόσωπο με πρόσωπο», τη μορφή του Χριστού. Όλα τότε θα μεταβληθούν δια του φωτός και όλα θα φανερωθούν δημοσίως δια του φωτός. Και αφού αυτοκτονία είναι και το 'σκότωμα' του χρόνου, επομένως «ώρα ημάς ήδη εξ ύπνου εγερθήναι» (Ρωμ. 13,11), σύμφωνα με τον απόστολο Παύλο, δεδομένου ότι η μετάνοια και ο πνευματικός αγώνας ετοιμάζει λαμπρόμορφη στολή, για εκείνους που ξέρουν να νικούν δια του σταυρού, της ταπείνωσης και της αγάπης. «Ως εν ημέρα ευσημόνως περιπατήσωμεν» (Ρω. 13,13) προτρέπει και πάλι ο θείος Παύλος.

Τις δοκιμασίες και τον κάματο θα διαδεχθούν η πνευματική απόλαυση και το μόνιμο καλοκαίρι του Παραδείσου. Δεν πρέπει λοιπόν να αποθαρρυνόμαστε, αφού ο

στέφανος των αγίων θα τους ακολουθεί «από δόξα σε δόξα». Και ναι μεν η ζωή παρέρχεται σαν χορτάρι του αγρού που ξεραίνεται και σαν λουλούδι που μαραίνεται -«ο χρόνος είναι χρόνος επειδή τείνει προς το μη είναι» (ιερός Αυγουστίνος)- πλην όμως κάθε αξία που γίνεται κτήμα μας, ανακαινίζει τον άνθρωπο και παρέχει αιωνίου κύρους τελειότητα. Απαραίτητη προϋπόθεση των ανωτέρω είναι το «εγώ» να μην γίνεται δέντρο στη μέση του ποταμού, διότι ο πανδαμάτωρ χρόνος θα το παρασύρει στα (και με τα) ορμητικά νερά του (βλ. Π.Β. Πάσχου, “Αγωνία και Κατάλυση”, εκδ. Αστήρ, Αθ. 1976).

ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ:

“Αγωνία και Κατάλυση”, Π.Β. Πάσχου, εκδ. Αστήρ, Αθ. 1976

“Αποστολικός Λόγος”, αρχιμ. Δανιήλ Αεράκη, Αθ. 1999

“Με Οδηγό τον Παύλο”, αρχιμ. Δανιήλ Αεράκη, Αθ. 1982

“Φιλοσοφικά και Χριστιανικά Μελετήματα”, Ιωάννου Θεοδωρακόπουλου, Αθ. 1973

Εικόνα: kataskinosi-agkyra.blogspot.com: Ο Μέγας Βασίλειος κατενόησε πλήρως την χριστιανική έννοια του χρόνου, αφού υπήρξε σε όλη του τη ζωή θησαυρός όχι μόνο γνώσεων αλλά και ευσεβείας.